

A Illa de San Simón: Recordos da miña infancia

Por Manuel Fernández Figueiro

Conserxe do Colexio Rosalía de Castro (O Grove)

M. Fernández Figueiro

A primeiros de Marzo do ano 1954 coa idade de trece anos, pisei a Illa de San Simón por primeira vez. Esta Illa, xunto coa de San Antonio, á que está unida por unha ponte, formaron o antigo Lazareto; anos máis tarde fixo de Residencia Estival para as Xuventudes para logo de varios anos, quedar instalado nelas o Fogar “Méndez Núñez” dedicado ó ensino á Orfos do Mar das Rías Baixas; eu, natural de O Grove, formei parte dos primeiros catorce alumnos.

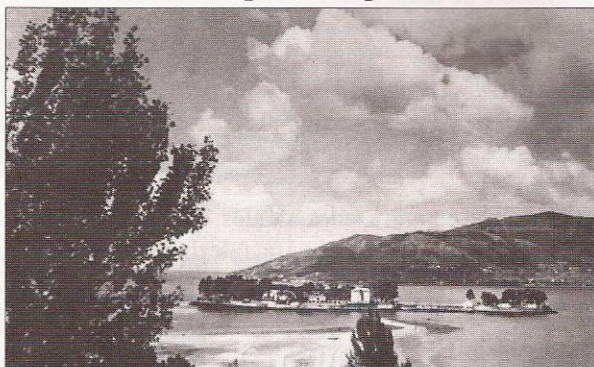
OS PRIMEIROS MESES NA ILLA

A pesar que as clases de Educación xeral comezaron despois dun ano, durante este tempo paseino moi entretido, entre o labor de limpeza das dúas illas e a instrucción militarizada, ximnasia,..., sen deixar a formación mariñeira teórica que nos daban: Sinais de bandeiras do código NATO e morse para a comunicación con fíos.

Polo verán, ademais de percorrer as illas varias veces ó día e sen deixar de xogar aqueles dous ou tres partidos de fútbol por xornada, tamén nos dabamos uns bos baños, por aquilo de que o nadar ben era de gran utilidade, sobre todo cando se vive illado ou tes que embarcar para ir e vir de Redondela nas vacacións.

Como o tempo era dabondo para todo, gateabamos ás árbores, pescabamos e mariscabamos nas pequenas praias da illa grande, pero sempre con permiso e baixo a mirada do vixiante de servicio.

Coa chegada da primavera do ano 55, viñeron os mestres, con eles chegou a esperanza, a aprendizaxe da Educación Xeral, que a maioría dos alumnos, por necesidade, desexabamos. Ó pouco tempo esquecimos a demasiada liberdade. Chegara a seriedade e a disciplina colexial.

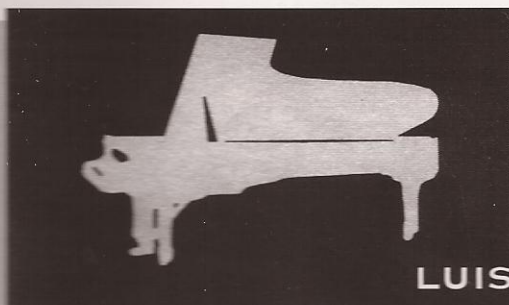
VIGO.-Isla de San Simón

CAMPAMENTO DA FALANXE

Tiñamos clases de Política Nacional durante tres horas ó día unha vez á semana, divididas en: Teoría Política e Desfile Militar. Un día, o instructor propúxonos pasar as vacacións do verán nun Campamento da Falanxe. Dos cincuenta alumnos que eramos, só dous aceptaron; o instructor contrariado, preguntou sobre ese rexeite en maioría. Todos puxemos a nosa desculpa agás un alumno, que de xeito inocente díxolle: “Os falanxistas sacaron das súas casas a moitos homes e nunca máis volveron o seu fogar”. Non volveu a insistir sobre o tema.

A ALIMENTACIÓN NO FOGAR

Para os tempos que corrían, a comida era boa e suficiente. O que acontecía era que gastabamos enerxías de máis e chegada a media tarde necesitamos algo que levarnos a boca. Requirímolos moitas veces, pero a pesar das promesas que nos facían, nunca houbo merenda, salvo que o cociñeiro, e sempre ás agachadas, nos dera algo da potaxe sobrante do mediodía, que tiñamos que comer escondidos entre as matogueiras.

*Pianíssimo
Bar*

LUIS TABOADA 12 VIGO - TELÉF.: 986 229 662